ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Α ἡ κυρία εἶνε καλύτερα, εἶπε ὁ Ἑρμολάϊ. Ὁ στρατηγὸς θὰ δεχθῆ τοὺς γιατροὺς καὶ κατόπιν θὰ τοὺς ὁδηγήση κοντά της νὰ τὴν ἐξετάσουν.

—Καὶ ποῦ βρίσκοντσι ; ρώτησε ὁ Κουπριάν.

— Περιμένουν μέσ' στὸ σαλόνι.

— Ὤ, ἐξοχώτατε, ψυχραιμία ! Ψυχραιμία ! καὶ ὅλα δὲν χάθηκαν ἀκόμα ! εἶπε ἱκετευτικὰ ὁ Ρουλταμπίλ.

Ἐντωμεταξὺ εἶχαν προχωρήσει ἀθόρυβα μέσα στὸν κῆπο, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὸν Ἑρμολάϊ.

—Ἐκεῖ εἶνε ; ρώτησε ὁ Κουπριάν, δείχνοντας τὸ σαλόνι.

—Ἐκεῖ εἶνε, ἀπάντησε ὁ Ἑρμολάϊ.

Ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου βρισκόντουσαν τώρα ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ βεράντα, μποροῦσαν νὰ βλέπουν τοὺς γιατρούς.

Ἦσαν καθισμένοι σὲ δυὸ πολυθρόνες, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, ἀπ' ὅπου μποροῦσαν νὰ βλέπουν τὰ πάντα στὰ γύρω δωμάτια καὶ στὸ μέρος τοῦ κήπου ποὺ βρισκόταν ἀπέναντί τους, κι' ἀπ' ὅπου ἐπίσης μποροῦσαν ν' ἀκοῦνε τὰ πάντα. Κι' ἕνα παράθυρο ἂν ἄνοιγε ἀπάνω τους, στὸ πρῶτο πάτωμα, θἄκουγαν τὸ θόρυβό του. Δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ξεφύγη κανεὶς ἀπὸ πουθενά, γιατὶ ἔβλεπαν ὅλες τὶς πόρτες. Μιλοῦσαν γλυκά, γαλήνια, κιττάζοντας μπροστά τους. Φαινόντουσαν νέοι. Ὁ ἕνας, γλυκό, χλωμὸ καὶ χαμογελαστὸ πρόσωπο καὶ μακρυὰ χρυσωμένα μαλλιά. Ὁ ἄλλος εἶχε ἔκφρασι σοβαρή, μύτη ἀετοῦ καὶ φορροῦσε γυαλιά. Ἦσαν ντυμένοι κι' οἱ δυὸ μὲ μακρυὲς ρεντιγκόττες μαῦρες, κλεισμένες πάνω ἀπ' τὸ γαλήνιο στῆθος τους.

Ὁ Κουπριὰν κι' ὁ Ρουλταμπίλ, ἀκολουθούμενοι ἀπ' τὸν Ἑρμολάϊ, προχωροῦσαν μὲ μεγάλες προφυλάξεις στὸν κῆπο. Τοὺς ἔκρυβε ἡ μεγάλη ξύλινη σκάλα, ποὺ ὡδηγοῦσε στὴ βεράντα καὶ τὰ λουλούδια της. Σὲ λίγο ἔφθασαν ἀρκετὰ κοντά, ὥστε νὰ μποροῦν ν' ἀκοῦν τὶς κουβέντες. Ὁ Κουπριὰν τέντωσε ἀχόρταγα τ' αὐτιά του στὰ λόγια αὐτῶν τῶν δυὸ νέων, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ ζήσουν πολλὰ χρόνια ἀκόμη καὶ ποὺ θὰ πέθαιναν σὲ λίγο, καταστρέφοντας τὰ πάντα γύρω τους. Μιλοῦσαν γιὰ τὸν καιρό, γιὰ τὴ γλυκύτητα τῆς νύχτας καὶ τὴν ὠμορφιὰ τοῦ δειλινοῦ, γιὰ τοὺς ἀσημένιους ἴσιους ποὺ ἔριχναν τὰ δέντρα καὶ γιὰ τὴ γλυκύτητα τῆς ἀνοίξεως τοῦ Βορρᾶ. Οἱ δυὸ μελλοθάνατοι μιλοῦσαν γιὰ ὅλ' αὐτά.

Ὁ Κουπριὰν ψιθύρισε :

—Οἱ δολοφόνοι !

—Οἱ ἥρωες ! τοῦ ἀπάντησε ὁ Ρουλταμπίλ.

Ὡστόσο, ὁ Κουπριὰν κι' ὁ Ρουλταμπίλ, ἔπρεπε νὰ λάβουν μιὰν ἀπόφασι κι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦταν τὸ φοβερό. Ἔφτανε μιὰ παραμικρὴ ἀδεξιότης, ὁ ἐλάχιστος θόρυβος γιὰ ν' ἀντιληφθοῦν οἱ δυὸ γιατροὶ τὴν ἄφιξί τους καὶ τότε ὅλα θὰ τιναζόντουσαν στὸν ἀέρα. Θὰ εἶχαν χωρὶς ἄλλο τὶς βόμβες κάτω ἀπὸ τὶς ρεντιγκόττες τους κι' ἔτσι κι' οἱ δυό τους ἀποτελοῦσαν δυὸ ζωντανὲς βόμβες.

Τὸ στῆθος τους, καθὼς ἀνάσαιναν, ἀνασήκωνε τὸ θάνατο κ' ἡ καρδιά τους χτυποῦσε ἀκουμπῶντας στὶς βόμβες !..

Ἀπὸ τὸ ἀπάνω πάτωμα, ἀκουγόντουσαν βήματα καὶ ἦχος συνομιλιῶν. Σκιὲς περνοῦσαν πίσω ἀπὸ τὰ φωτισμένα παράθυρα... Ὁ Κουπριάν, γρήγορα-γρήγορα, ζήτησε πληροφορίες ἀπὸ τὸν Ἑρμολάϊ, ὁ ὁποῖος τὸν πληροφόρησε ὅτι οἱ φίλοι τοῦ στρατηγοῦ βρισκόντουσαν ἀκόμα ἐκεῖ. Ὅσο γιὰ τοὺς γιατρούς, αὐτοὶ μόλις πρὸ δυὸ λεπτῶν εἶχαν φτάσει. Ὁ νεαρὸς δόκτωρ ποὺ εἶχε πάει προηγουμένως, ὅταν τοὺς εἶδε, ἔφυγε ἀμέσως, λέγοντας πὼς αὐτὸς δὲν εἶχε πειὰ νὰ κάνη τίποτε στὴ στιγμὴ ποὺ δυὸ τέτοιες ἐπιστημονικὲς ἐξοχότητες βρισκόντουσαν ἐκεῖ. Ὡστόσο, παρ' ὅλη τὴν ἐξοχότητά τους, ὅταν οἱ δυὸ γιατροί, εἶπαν τὸ ὄνομά τους κανένας δὲν τὸ ἤξερε.

Ὁ Κουπριάν, ἀκούγοντάς τα ὅλ' αὐτά, σκέφτηκε ὅτι κι' ὁ νεαρὸς δόκτωρ ἦταν συνένοχός τους. Πάντως, τὸ πιὸ ἐπεῖγον τώρα ἦταν νὰ εἰδοποιήσουν αὐτοὺς ποὺ βρισκόντουσαν στὸ ἐπάνω πάτωμα, γιατὶ ὑπῆρχε ἄμεσος κίνδυνος νὰ κατεβοῦν ἀπὸ πάνω καὶ νὰ πάρουν τοὺς γιατροὺς γιὰ νὰ τοὺς ὁδηγήσουν κοντὰ στὸ στρατηγὸ ἢ καὶ νὰ κατεβῆ ὁ στρατηγὸς ὁ ἴδιος... Αὐτὸ ἄλλωστε φαινόντουσαν νὰ περιμένουν κ' οἱ γιατροί... Αὐτὸ περίμεναν χωρὶς ἄλλο !.. Ἤθελαν τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ πέθαιναν νὰ τὸν ἔχουν δίπλα τους καὶ νὰ πεθάνουν ἔτσι βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ τοὺς ξέφευγε, αὐτὴ τὴ φορά !

Ὁ Κουπριὰν διέταξε τὸν Ἑρμολάϊ ν' ἀνεβῆ στὴ βεράντα, νὰ προχωρήση ὥς τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ καὶ, ἀπὸ κεῖ ν' ἀπευθυνθῆ μὲ πολλὴ φυσικότητα στοὺς γιατροὺς καὶ νὰ τοὺς πῆ ὅτι θ' ἀνέβαινε ἐπάνω γιὰ νὰ δῆ ἂν μποροῦσε νὰ τοὺς ὁδηγήση κοντὰ στοὺς κυρίους του. Ἀνεβαίνοντας ὅμως ἐπάνω, θὰ εἰδοποιοῦσε τὸ στρατηγὸ καὶ τοὺς φίλους του καὶ θὰ τοὺς ἔλεγε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ κάνουν ἀπολύτως τίποτε ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ θἄφτανε ὁ Κουπριάν. Ἔπειτα ὁ Ἑρμολάϊ θὰ ξανακατέβαινε καὶ θἄλεγε στοὺς γιατρούς : «Σ' ἕνα λεπτό, κύριοι, θὰ σᾶς ὁδηγήσω ἐπάνω !»

Ὁ Ἑρμολάϊ ἦταν ἔξυπνος ἄνθρωπος. Κατάλαβε πολὺ καλὰ τί ἤθελαν ἀπ' αὐτὸν καὶ, διατηρῶντας ὅλη τὴν ψυχραιμία του, ἀπομακρύνθηκε. Φυσικά, ἤρεμα, ἀνέβηκε τὴ σκάλα τῆς βεράντας, πέρασε μπρὸς ἀπ' τὸ σαλόνι, εἶπε στοὺς γιατροὺς ὅ,τι τὸν εἶχε διατάξει νὰ πῆ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας καὶ ἀνέβηκε ἐπάνω...

Ὁ Κουπριὰν κι' ὁ Ρουλταμπὶλ εἶχαν τώρα τὰ βλέμματά τους καρφωμένα στὰ παράθυρα τοῦ ἀπάνω πατώματος. Κ' ἔξαφνα, ἡ σκιὲς ποὺ φαινόντουσαν νὰ πηγαινοέρχωνται πίσω ἀπὸ τὰ τζάμια, στάθηκαν μονομιᾶς ἀσάλευτες... Κάθε κίνησι σταμάτησε... Δὲν ἀκουγόταν πειὰ θόρυβος τῶν βημάτων στὸ πάτωμα, δὲν ἀκουγόταν τίποτε...

Καὶ ἡ σιωπὴ αὐτὴ ἦταν τόσο ἀπότομη, ὥστε ἔκανε τοὺς δυὸ γιατροὺς νὰ σηκώσουν τὰ κεφάλια τους πρὸς τὸ ταβάνι. Ἔπειτα τὰ βλέμματά τους διασταυρώθηκαν. Εἶχαν καταλάβει τάχα πὼς τοὺς κατάλαβαν ;

Ὁ Κουπριάν, βλέποντάς τοι αὐτό, μουρμούρισε : «Οἱ ἀδέξιοι !.. Τὸ ἔχασαν ἀπ' τὸ φόβο τους καὶ ἀποκάλυψαν ἔτσι στοὺς γιατροὺς ὅτι ἤξεραν τὴν παρουσία τους μέσα στὸ σπίτι !..»

Εὐτυχῶς ὁ Ἑρμολάϊ ξανακατέβηκε σχεδὸν ἀμέσως καὶ εἶπε στοὺς γιατροὺς χαμογελῶντας πολὺ ἥσυχα, πολὺ φυσικά :

—Σ' ἕνα λεπτό, κύριοι, θὰ σᾶς ὁδηγήσω ἐπάνω !..

Καὶ, βγαίνοντας ἔξω, ξαναγύρισε κοντὰ στὸ Ρουλταμπὶλ καὶ τὸν Κουπριάν. Ὁ Ρουλταμπίλ, ὁ ὁποῖος διατηροῦσε ὅλη του τὴν ψυχραιμία καὶ τὴ γαλήνη, εἶπε τότε στὸν Κουπριάν, ὁ ὁποῖος, ἀντιθέτως, φαινόταν πολὺ ἀνήσυχος καὶ νευρικός :

—Πρέπει νὰ δράσουμε γρήγορα, γιατὶ οἱ γιατροὶ μπῆκαν σὲ ὑποψίες. Ἔχετε κανένα σχέδιο ;..

— Νὰ τί σκέφτηκα, ἀπάντησε ὁ Κουπριάν. Νὰ κατεβάσουμε τὸν στρατηγὸ ἀπ' τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας καὶ νὰ τὸν βγάλουμε ἀπ' τὸ σπίτι, ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ τῆς Νατάσας, χρησιμοποιῶντας ἕνα σεντόνι. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ Ματρένα Πέτροβνα θὰ κατέβη κάτω καὶ θὰ κουβεντιάζη μὲ τοὺς γιατρούς, ἀπασχολῶντας τους ὥς ὅτου ὁ στρατηγὸς νὰ βρεθῆ ἐκτὸς κινδύνου... Κατόπιν ἡ Ματρένα θὰ βγῆ στὸν κῆπο καὶ τότε θὰ φωνάξω τοὺς ἀνθρώπους μου, οἱ ὁποῖοι θὰ τουφεκίσουν ἀπὸ μακρὰ τοὺς γιατρούς !..

— Καὶ τὸ σπίτι θὰ τιναχτῆ στὸν ἀέρα ! συμπλήρωσε ὁ Ρουλταμπίλ.. Καὶ μαζὺ μ' αὐτὸ κ' οἱ φίλοι τοῦ στρατηγοῦ !..

— Ἂς κατεβοῦν κι' αὐτοὶ ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἂς πηδήξουν ἀπ' τὸ παράθυρο, πίσω ἀπ' τὸ στρατηγό !.. Πρέπει νὰ κάνουμε κάτι...

— Τὸ σχέδιό σας μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῆ, ἀπάντησε ὁ Ρουλταμπίλ, ἐφόσον ἡ πόρτα τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ τῆς Νατάσας, ἡ ὁποία βλέπει στὸ μεγάλο σαλόνι, εἶνε κλειστή... Ἔτσι δὲν θὰ μπορέσουν νὰ δοῦν τὸ στρατηγὸ καὶ τοὺς φίλους του τὴν ὥρα ποὺ θὰ κατεβαίνουν...

— Εἶνε κλειστή ! εἶπε ὁ Κου-

Ὁ στρατηγὸς προσπάθησε νὰ τὴν καθησυχάση

πριάν. Τὴ βλέπω ἀπὸ δῶ !..

—...Καὶ ἐφόσον, πρόσθεσε ὁ Ρουλταμπίλ, εἶνε κλειστὴ ἐπίσης, ἡ πόρτα τῆς ὑπηρεσίας, στὴν ὁποία καταλήγει ἡ σκάλα ἀπ' ὅπου θὰ κατεβοῦν κ' ἡ ὁποία βλέπει ἐπίσης πρὸς τὸ μεγάλο σαλόνι... Καὶ αὐτὴ τὴν πόρτα δὲν μπορεῖτε νὰ τὴ δῆτε !..

—Ἡ πόρτα τῆς ὑπηρεσίας εἶν' ἀνοιχτή ! εἶπε τότε ὁ Ἑρμολάϊ.

Ὁ Κουπριὰν βλαστήμησε. Μὰ συνῆλθε ἀμέσως καὶ εἶπε :

—Ἡ στρατηγίνα, καθὼς θὰ μιλάη στοὺς γιατρούς, θὰ κλείση αὐτὴ τὴν πόρτα.

—Ἀδύνατον ! τὸν διέκοψε ὁ Ρουλταμπίλ. Ἔτσι θὰ τραβήξη τὴν προσοχή τους καὶ θὰ τοὺς κάνη ν' ἀνατιναχτοῦν μιὰ ὥρα ἀρχίτερα... Ἀφῆστε με νὰ ἐνεργήσω ἐγώ... Ἔχω τὸ σχέδιό μου...

—Ποιό ;..

—Δὲν προφτάνω νὰ σᾶς τὸ πῶ... Μόλις προφτάνω νὰ τὸ ἐφαρμόσω... Κάθε δευτερόλεπτο εἶνε πολύτιμο... Ἀρκετὰ περίμεναν οἱ γιατροί ! Πρέπει ν' ἀνεβῶ κοντὰ στοὺς ἄλλους, στὸ ἀπάνω πάτωμα... Ὁ Ἑρμολάϊ ἂς μὲ συνοδεύση σὰν φίλο τοῦ σπιτιοῦ...

—Θ' ἀνεβῶ μαζύ σας !

—Ἂν σᾶς δοῦν ἐσᾶς, τὸν ἀρχηγὸ τῆς ἀστυνομίας, θὰ ἀντιληφθοῦν τὰ πάντα...

—Ὄχι !.. Δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἀλλοιῶς ! Πρέπει νὰ βρίσκωμαι κοντὰ στὸ στρατηγὸ γιὰ νὰ τὸν ὑπερασπίσω ὥς τὴν τελευταία στιγμή...

Ὁ Ρουλταμπίλ ὕψωσε τοὺς ὤμους του μπροστὰ στὸν ἐπικίνδυνο αὐτὸν ἡρωϊσμό, καὶ δὲν ἔχασε πειὰ καιρὸ σὲ συζητήσεις... Ἔπρεπε τὸ σχέδιό του νὰ ἐφαρμοστῆ ἀμέσως, γιατὶ ἀλλοιῶς, σὲ πέντε λεπτά, δὲν θὰ ὑπῆρχαν πειὰ στὴν ἔπαυλι παρὰ ἐρείπια καὶ νεκροί.

Παρ' ὅλ' αὐτά, ὁ ρεπόρτερ παρέμενε καταπληκτικὰ γαλήνιος... Ἤξερε ὅτι βάδιζε πρὸς τὸ θάνατο... Ἤξερε ὅμως ἐπίσης ὅτι ἡ μόνη πιθανότης σωτηρίας ποὺ τοὺς ἔμενε βρισκόταν ὅλη μέσα στὴν ψυχραιμία τους καὶ στὴν ὑπομονὴ τῶν ζωγτανῶν βομβῶν... Θὰ εἶχαν τάχα οἱ γιατροὶ ὑπομονὴ τριῶν λεπτῶν ἀκόμα ;..

Ὁ Ἑρμολάϊ τράβηξε μπροστά, προηγούμενος τοῦ Κουπριὰν καὶ τοῦ Ρουλταμπίλ. Τὴ στιγμὴ ποὺ μπῆκαν μέσ' στὴ βεράντα, ὁ πρῶτος εἶπε δυνατὰ στοὺς τελευταίους, ὅπως τοῦ εἶχαν ὑποδείξει οἱ ἴδιοι.

— Ὁ στρατηγὸς σᾶς περιμένει, ἐξοχώτατοι... Μοῦ εἶπε νὰ σᾶς ὁδηγήσω ἀμέσως κοντά του... Εἶνε ἐντελῶς καλά... Τὸ ἴδιο κ' ἡ κυρία...

Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ περνοῦσαν μπρὸς ἀπ' τὸ σαλόνι, πρόσθεσε :

— Σὲ λίγο ἄλλωστε θὰ τοὺς ἐξετάσουν κ' οἱ κύριοι γιατροὶ ἀπὸ δῶ, οἱ ὁποῖοι θὰ πιστοποιήσουν ὅτι ἐξέλιπε κάθε κίνδυνος...

Καὶ προσπέρασαν κ' οἱ τρεῖς, ἀφοῦ προηγουμένως ὁ Κουπριὰν κι' ὁ Ρουλταμπὶλ ἀπηύθυναν ἀπὸ μακρυὰ μὲ μιὰ κλίσι τοῦ κεφαλιοῦ ἕναν τυπικὸ χαιρετισμὸ στοὺς δυὸ γιατροὺς ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ κάθωνται στὸ βάθος τοῦ σαλονιοῦ...

Ἡ στιγμὴ ἦταν ἐξαιρετικὰ κρίσιμη. Βλέποντας τὸν Κουπριὰν οἱ δυὸ μηδενισταί, θὰ μποροῦσαν—ὅπως εἶπε ὁ Ρουλταμπὶλ—νὰ καταλάβουν ὅτι ἀνεκαλύφθησαν καὶ νὰ ἐπισπεύσουν τὴν καταστροφή...

Ὁ Ἑρμολάϊ, ὁ Κουπριὰν κι' ὁ Ρουλταμπὶλ ἀνέβαιναν τώρα τὴ σκάλα ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ πρῶτο πάτωμα, σὰν αὐτόματα, μὴ μπορῶντας νὰ κυτάξουν πίσω τους γιὰ νὰ μὴν προδοθοῦν καὶ περιμένοντας τὰ πάντα, τὸ τέλος ὅλων !..

Μὰ εὐτυχῶς δὲν συνέβη τίποτε... Ὅταν τέλος ἔφτασαν ἐπάνω, ὁ Ἑρμολάϊ, κατὰ διαταγὴν τοῦ Ρουλταμπὶλ ξανακατέβηκε κάτω, φυσικὰ καὶ ἥσυχα...

Καὶ τότε ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας καὶ ὁ νεαρὸς ρεπόρτερ προχώρησαν πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς στρατηγίνας, ὅπου βρισκόντουσαν συγκεντρωμένοι κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι...

.. ..

Ἰδοὺ τώρα τί εἶχε συμβῆ, στὸ διάστημα αὐτό, στὸ ἐπάνω πάτωμα : ἂν οἱ γιατροὶ βρισκόντουσαν ἀκόμη κάτω, ἂν δὲν τοὺς εἶχαν δεχτῆ ἀμέσως, ἂν ἡ καταστροφὴ δὲν εἶχε ἐπέλθει ὥς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, αὐτὸ ὠφεῖλετο στὴ Ματρένα Πέτροβνα καὶ στὴν καχυποψία ποὺ τῆς προκαλοῦσε γιὰ τὰ πάντα ἡ ἀγάπη της πρὸς τὸ σύζυγό της. Αὐτοὶ οἱ δυὸ γιατροί, τῶν ὁποίων ἀγνοοῦσε τὰ ὀνόματα, δὲν τῆς ἔδιναν καμμιὰ ἐμπιστοσύνη... Γι' αὐτό, πρὶν τοὺς ἀνεβάσει ἀπάνω, ἀποφάσισε νὰ πάη μόνη της νὰ τοὺς «μυριστῆ». Σηκώθηκε μὲ τὸ σκοπὸ αὐτό, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ παρουσιάστηκε ὁ Ἑρμολάϊ, τὸ ὁποῖο, καθὼς εἴδαμε, εἶχε στείλει ὁ Κουπριάν, μὲ ἔκφρασι πένθιμη καὶ μυστηριώδη καὶ τὴν πληροφόρησε ὅτι ἡ ζωντανες βόμβες βρισκόντουσαν μέσα στὸ σπίτι... Ἐνῶ ὁ Ἑρμολάϊ μιλοῦσε, ὅλοι εἶχαν μαζευτῆ γύρω του καὶ τὸν ἄκουγαν, τρέμοντας ἀπὸ ἀγωνία... Ἡ ἴδια ἡ Ματρένα φαινότανε σὰν τρελλὴ μέσ' στὴ μεγάλη κλαδωτὴ ρόμπα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ στρατηγοῦ, μὲ τὴν ὁποία εἶχε τυλιχτῆ βιαστικά... Ὅταν ὁ Ἑρμολάϊ ἔφυγε, ὁ στρατηγός, ὁ ὁποῖος ἤξερε ὅτι ἡ γυναίκα του δὲν ἔτρεμε παρὰ μόνο γι' αὐτόν, προσπάθησε νὰ τὴν καθησυχάση καί, μέσα στὴ γενικὴ φριχτὴ σιωπή, εἶπε ὅτι κ' ἡ ἀπόπειρα αὐτὴ θ' ἀποτύγχανε, ὅπως εἶχαν ἀποτύχει κι' ἡ προηγούμενες. Μὰ ἡ Ματρένα κουνοῦσε τὸ κεφάλι της κ' ἔτρεμε ἀπὸ φόβο γι' αὐτόν, πεθαίνοντας πρὶν ἀκόμα τὸν σκοτώσουν ἡ βόμβες, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν σώση ἀπ' αὐτές...

Ὅσο γιὰ τοὺς φίλους, αὐτῶν εἶχαν κοπῆ κυριολεκτικῶς τὰ πόδια καί, γιὰ μιὰ στιγμή, δὲν μποροῦσαν οὔτε νὰ κινηθοῦν ἀπ' τὴ θέσι τους. Ὁ εὔθυμος σύμβουλος τῆς ἐπικρατείας Ἰβὰν Πέτροβιτς εἶχε χασει τὴ φωνή του. Ὁ πάμπλουτος ξυλέμπορος Θαδαῖος Τσιχνικώφ ἦταν πιὸ λευκὸς ἀπὸ τὸ χιόνι ποὺ σκεπάζει τὰ χειμῶνα τὶς ἀπέραντες πεδιάδες τῆς Λιθουανίας. Κι' ὁ δικηγόρος Θανάσης Γιώργεβιτς ἔνοιωθε πὼς δὲν μποροῦσε πειὰ ν' ἀναπνεύση. Μὰ αὐτὸ ἦταν ἡ πρώτη τους ἐντύπωσις. Δὲν μπορεῖ νὰ μάθη κανεὶς ἔτσι, μονομιᾶς, ὅτι θὰ τιναχτῆ σὲ μιὰ-δυὸ στιγμὲς στὸν ἀέρα, χωρὶς ἡ καρδιά του νὰ σταθῆ λίγο... Μά, σιγὰ-σιγά, ἡ φιλικὲς αὐτὲς καρδιὲς ξανάρχισαν νὰ χτυποῦν κ' ἡ φωνὴ ξαναγύρισε σὲ ὅλους γιὰ νὰ συζητήσουν μὲ ποιὸ τρόπο θὰ μποροῦσαν νὰ σωθοῦν, ἐνῶ ἡ Ματρένα ἐπεκαλεῖτο τὴν Παναγία, βοηθῶντας συγχρόνως τὸ στρατηγὸ νὰ ζωστῆ τὸ σπαθί του καὶ νὰ περάση τὴ ζώνη του, γιατὶ ὁ Φεοντὸρ ἤθελε νὰ πεθάνη φορῶντας τη.

—Ἐκεῖ εἶνε !... Ἀπάντησε ὁ Ἑρμολάϊ, κι' ἔδειξε τὸ σαλόνι.

Ὁ Θανάσης Γιώργεβιτς μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τὶς κόχες τους καὶ μὲ τὸ κορμὶ λυγισμένο σὰν νὰ φοβόταν μήπως οἱ μηδενισταί, οἱ ὁποῖοι ὡστόσο βρισκόντουσαν ἀπὸ κάτω, προσέξουν τὸ ψηλό του ἀνάστημα ἀνάμεσα ἀπ' τὸ πάτωμα, ἐπρότεινε νὰ πηδήξουν ὅλοι ἀπ' τὸ παράθυρο, ἔστω κι' ἂν ἐπρόκειτο νὰ τσακίσουν τὰ κόκκαλά τους... Μὰ ὁ Ἰβὰν Πέτροβιτς εὕρισκε τὴν πρότασι αὐτὴ ἀνόητη, γιατὶ πέφτοντας, θὰ προκαλοῦσαν τὴν προσοχὴ τῶν μηδενιστῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ πηδοῦσαν κι' αὐτοὶ ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ θὰ τοὺς μετέβαλαν σὲ σκόνη. Ὁ Θαδαῖος Τσιχνικώφ, ὁ ὁποῖος δὲν εὕρισκε τίποτε γιὰ νὰ προτείνη, κατηγοροῦσε τὸν Κουπριὰν καὶ τὰ ὄργανά του, γιατὶ δὲν εἶχαν συλλάβει τόσον καιρὸ ὅλους τοὺς μηδενιστάς...

Ἔπειτα ἀπ' τὴν ἀρχικὴ βαθειὰ σιωπή, μιλοῦσαν τώρα ὅλοι μαζύ, μὲ φωνὴ σιγανή, στριγγή, λαχανιασμένη, σαλεύοντας τὰ χέρια τους καὶ τὰ κεφάλια τους καὶ στριφογυρίζοντας μέσα στὸ δωμάτιο χωρὶς λόγο, μὲ προφύλαξι, πατῶντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν τους, πηγαίνοντας ὥς τὰ παράθυρα, ξαναγυρίζοντας, ἀφογκραζόμενοι στὶς πόρτες, κυττάζοντας ἀπ' τὶς κλειδωνιές, ἀνταλλάσσοντας ἀνόητα λόγια, κωμικὰ σχεδόν. Καὶ ὅλοι μιλοῦσαν, λέγοντας στοὺς ἄλλους νὰ σωπάσουν : «Πιὸ σιγά... Ἂν μᾶς ἀκούσουν, εἴμαστε χαμένοι !..»

Ὅλοι τὰ εἶχαν μὲ τὸν Κουπριάν, ὁ ὁποῖος δὲν φαινόταν ἀκόμα πουθενὰ καὶ μὲ τὴν ἀστυνομία, ἡ ὁποία εἶχε μπάσει ἡ ἴδια στὸ σπίτι τὶς ζωντανὲς βόμβες κι' ἡ ὁποία ἦταν τώρα ἀνίκανη νὰ τὶς βγάλη ἔξω, χωρὶς ν' ἀνατινάξουν τὰ πάντα στὸν ἀέρα...

Ναί !.. Ναί !.. ἦσαν χαμένοι ! Δὲν τοὺς ἔμενε πειὰ παρὰ νὰ κάνουν τὴν προσευχή τους !.. Μέσ' στὴν ἀπελπισία τους τότε, γύρισαν τὰ κεφάλια τους πρὸς τὸ στρατηγὸ καὶ τὴ Ματρένα, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀγκαλιαστῆ σφιχτά ! Ὁ στρατηγὸς κρατοῦσε στὰ χέρια του τὸ ἀγαθὸ ξεμαλλιασμένο κεφάλι τῆς Ματρένας, τὸ ἔσφιγγε στὸ στῆθος του καὶ τὸ φιλοῦσε γλυκά, λέγοντάς της : «Ἀναπαύσου γαλήνια ἀπάνω στὴν καρδιά μου, Ματρένα... Θὰ γίνη ὅ,τι θέλει ὁ Θεός !..»

Τότε οἱ ἄλλοι ντράπηκαν γιὰ τὴ δειλία τους. Ἡ ἁρμονία αὐτοῦ τοῦ ἀνδρογύνου ποὺ φιλιόταν πάνω ἀπὸ τὸ θάνατο, τοὺς ξανάδωσε τὸ θάρρος τους καὶ τοὺς ἔκανε νὰ ποῦν κι' αὐτοί : «Θὰ γίνη ὅ,τι θέλει ὁ Θεός ! Θὰ πεθάνουμε μαζύ σου, Φεόντορ Φεοντόροβιτς !»

Καὶ ὅλοι ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν, μὲ τὰ μάτια ὑγρὰ ἀπὸ ἀγάπη μεταξύ τους...

—Ἀκοῦτε !.. ἀνεβαίνουν !.. εἶπε ἔξαφνα ἡ Ματρένα.

(Ἀκολουθεῖ)